

**Kirsten Andersen και λοιποί
κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου**

«Υπάλληλος — εκκαθάριση του μισθολογικού πίνακα»

Υπόθεση 262/80

Περίληψη

- Υπάλληλοι — Προσφυγή — Βλαπτική πράξη — Έννοια — Εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών κατ' εφαρμογή της ισχύουσας κανονιστικής ρύθμισης περί αποδοχών (Κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης, άρθρα 90 και 91)*
- Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ — Αντικείμενο*

1. Το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών που συντάσσεται από το κοινοτικό όργανο και παραδίδεται στον υπάλληλο αποτελεί βλαπτική πράξη κατά της οποίας μπορεί να υποβληθεί διοικητική ένσταση και ενδεχομένως να ασκηθεί προσφυγή. Στερείται σημασίας το γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο κοινοτικό όργανο απλώς εφαρμόζει τους ισχύοντες κανονισμούς.
2. Το άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ εκφράζει τη γενική αρχή που παρέχει σε κάθε διάδικο το δικαίωμα να προσβάλλει παρεμπιπτόντως το κύρος κανονιστικών πράξεων που αποτελούν τη νομική βάση απόφασης που του έχει απευθυνθεί προκειμένου να επιτύχει την ακύρωση της απόφασης αυτής.

Στην υπόθεση 262/80,

KIRSTEN ANDERSEN και ΛΟΙΠΟΙ, υπάλληλοι της Γενικής Γραμματείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενοι από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Janine Biver, 2, rue Goethe, Λουξεμβούργο,

προσφεύγοντες,

κατά

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ, εκπροσωπούμενου από τον Martin Schmidt, διευθυντή προσωπικού και κοινωνικών υποθέσεων, επικουρούμενο από τον Alex Bonn,

¹ — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Bonn, 22, Côte d'Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της σιωπηρής απορριπτικής απόφασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επί της διοικητικής ένστασης των προσφευγόντων κατά της απόφασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία εκκαθαρίστηκαν οι αποδοχές τους βάσει του κανονισμού 160/80 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 1980, περί τροποποίησης του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και του καθεστώτος του εφαρμοζομένου στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 131),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Τ. Koormans, πρόεδρο τμήματος, Α. Ο'Keefe και G. Bosco, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès
γραμματέας: A. W. H. Meij, εισηγητής

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

στασης, το Συμβούλιο εξετάζει το επίπεδο των αποδοχών των μονίμων και των λοιπών υπαλλήλων των Κοινοτήτων και αποφασίζει για ενδεχόμενη αναπροσαρμογή τους.

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατά-

Το άρθρο 64 του Κανονισμού προβλέπει εξάλλου τη δυνατότητα προσαρμογής των αποδοχών βάσει ενός διορθωτικού συντελεστή ανάλογα με τις συνθήκες ζωής στους διάφορους τύπους υπηρεσίας. Κατά το

άρθρο 65, παράγραφος 2, σε περίπτωση ουσιάδους μεταβολής του κόστους ζωής, το Συμβούλιο αποφασίζει εντός προθεσμίας δύο μηνών κατά ανώτατο όριο μέτρα για την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών.

Στη συνεδρίασή του της 29ης Ιουνίου 1976, το Συμβούλιο θέσπισε νέα μέθοδο για την αναπροσαρμογή των αποδοχών των μόνιμων και των λοιπών υπαλλήλων των Κοινοτήτων.

Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η θέσπιση της νέας αυτής μεθόδου αναπροσαρμογής αποσκοπούσε, μεταξύ άλλων, να ενσωματώσει το διορθωτικό συντελεστή, ο οποίος ανερχόταν τότε στο 148,7 για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο, στους πίνακες βασικών μισθών. Χωρίς συνακόλουθα μέτρα η ενσωμάτωση αυτή συνεπαγόταν μείωση των καθαρών αποδοχών ιδίως οι βασικοί μισθοί, οι οποίοι είχαν αυξηθεί με τον τρόπο αυτό, χρησιμοποιούν επίσης ως φορολογική βάση για τον κοινωνικό φόρο και τις άλλες υποχρεωτικές κρατήσεις.

Προκειμένου να επανορθωθεί η κατάσταση αυτή, οι εκπρόσωποι του προσωπικού, κατά το διάλογο με το Συμβούλιο πριν από τη θέσπιση της νέας μεθόδου, είχαν προτείνει να εφαρμοστεί επί των φορολογητέων κλιμακίων των αποδοχών όχι μόνο ο νέος διορθωτικός συντελεστής που θα αποφαιζόταν αλλά επίσης και ο ενσωματωμένος διορθωτικός συντελεστής. Οι εκπρόσωποι επέστησαν επιπλέον την προσοχή στον κίνδυνο να προκληθούν ανισότητες από την ενσωμάτωση διορθωτικών συντελεστών αν ληφθεί ως βάση η πιο δυσμενής κατάσταση, παραδείγματος χάρι η κατάσταση άγαμου υπαλλήλου που δεν δικαιούται τις διάφορες αποζημιώσεις. Το Συμβούλιο εντούτοις ακολούθησε άλλη οδό για να αποφύγει μείωση των καθαρών αποδοχών, χωρίς να προβλέψει αναπροσαρμογή των κλιμακίων που υπόκεινται σε κοινωνικό φόρο παράλληλο με την αύξηση των βασικών μισθών.

Η νέα μέθοδος αναπροσαρμογής, η οποία θεσπίστηκε στις 29 Ιουνίου 1976, προβλέπει ότι το Συμβούλιο αποφασίζει για την αναπροσαρμογή των καθαρών αποδοχών και ότι το ποσό που καθορίζεται με τον τρόπο αυτό ενσωματώνεται στους πίνακες μισθών του άρθρου 66 του Κανονισμού και του άρθρου 63 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού, σύμφωνα με την εξής μέθοδο:

«— το ποσό την καθαρών αποδοχών που αντιστοιχεί σε κάθε κλιμάκιο κάθε βαθμού των μόνιμων υπαλλήλων και σε κάθε ομάδα κάθε κατηγορίας των λοιπών υπαλλήλων αναπροσαρμόζεται βάσει ποσοστού που αποφασίζεται·

— ο νέος πίνακας ακαθάριστων αποδοχών καταρτίζεται με τον προσδιορισμό, για κάθε κλιμάκιο ή κατηγορία, του μικτού ποσού από το οποίο, μετά αφαίρεση του φόρου και των υποχρεωτικών κρατήσεων, προκύπτει το καθαρό ποσό τροποποιημένο σύμφωνα με τα παραπάνω·

— γι' αυτή τη μετατροπή των καθαρών ποσών σε ακαθάριστα, λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση άγαμου υπαλλήλου που δεν δικαιούται διαφόρων αποζημιώσεων·

— η ενσωμάτωση του καθαρού ποσού στον πίνακα μισθών έχει ως αποτέλεσμα ο μεν διορθωτικός συντελεστής για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο να καθοριστεί στο 100 %, οι δε διορθωτικοί συντελεστές για τις άλλες χώρες τοποθέτησης προσαρμόζονται λαμβανομένης υπόψη της σχέσης μεταξύ των δεικτών μεταβολής του κόστους ζωής στις χώρες αυτές και του δείκτη μεταβολής του κόστους ζωής στις Βρυ-

ξέλλες που σε όλες τις περιπτώσεις εκφράζονται με κοινούς δείκτες».

Η νέα μέθοδος προβλέπει συνεπώς

- ότι ενδεχόμενη ενδιάμεση προσαρμογή των αποδοχών, η οποία αποφασίζεται δυνάμει του άρθρου 65, παράγραφος 2, του Κανονισμού και διενεργείται μέσω αναπροσαρμογής των σχετικών διορθωτικών συντελεστών, αφαιρείται στο πλαίσιο της επόμενης ετήσιας εξέτασης·
- ότι ο διορθωτικός συντελεστής που υπήρχε τότε για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο ενσωματώνεται στους πίνακες μισθών, σύμφωνα με τις παραπάνω λεπτομέρειες· ο διορθωτικός συντελεστής για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο, μεταπίπτει έτσι στο 100 % και οι διορθωτικοί συντελεστές για τις άλλες χώρες τοποθέτησης προσαρμόζονται ανάλογα.

Προβλέπεται, επιπλέον, ρήτρα αναθεώρησης της μεθόδου «προκειμένου ιδίως να προσδιοριστούν ενδεχόμενες μεταγενέστερες δελτιώσεις και να αρθούν ενδεχόμενες ανισότητες».

Η ενσωμάτωση των διορθωτικών συντελεστών στους πίνακες μισθών εφαρμόστηκε για πρώτη φορά από τον κανονισμό 3177/76 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1976, περί αναπροσαρμογής των αποδοχών και των συντάξεων των μονίμων και των λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών των εν λόγω αποδοχών και συντάξεων (JO L 359, σ. 1). Ο διορθωτικός συντελεστής για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο, ο οποίος από 1ης Ιουλίου 1976 είχε καθοριστεί στο 157,8, βάσει του κανονισμού αυτού μειώθηκε από

1ης Ιανουαρίου 1977 στο 100 παράλληλα με την έκδοση νέων πινάκων που ισχύουν επίσης από 1ης Ιανουαρίου 1977.

2. Τα μέτρα αυτά προκάλεσαν ανισότητες στις αποδοχές των υπαλλήλων προς όφελος εκείνων που δικαιούνται μειώσεων των φορολογητέων εισοδημάτων τους και/ή αποζημίωσης αποδημίας. Ενόψει των ανισοτήτων αυτών και για να αποφύγει την επανάληψή τους στο μέλλον, το Συμβούλιο, με τον κανονισμό του 2859/77 της 19ης Δεκεμβρίου 1977, περί αναπροσαρμογής των αποδοχών και των συντάξεων των μονίμων και των λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και των συντελεστών αναπροσαρμογής των εν λόγω αποδοχών και συντάξεων (JO L 330, σ. 1), τροποποίησε τον κανονισμό του Συμβουλίου 260/68 της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001 σ. 115). Βάσει της τροποποίησης αυτής, για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1977 έως 30 Ιουνίου 1978, στα κλιμάκια που υπόκεινται σε κοινοτικό φόρο είχε εφαρμογή ο διορθωτικός συντελεστής 106,084 %.

Στη συνέχεια, με απόφαση της 26ης Ιουνίου 1978, το Συμβούλιο τροποποίησε τη μέθοδο προσαρμογής, η οποία είχε θεσπιστεί στις 29 Ιουνίου 1976 και εισήγαγε μέθοδο για τη διόρθωση των φορολογικών κλιμακίων που προβλέπονται στο άρθρο 4 του παραπάνω κανονισμού του Συμβουλίου 260/68.

Μολονότι με τον τρόπο αυτό το Συμβούλιο απέφυγε την επανάληψη της ανισότητας που είχε σημειωθεί από την εφαρμογή του κανονισμού 3177/76 κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 30 Ιουνίου 1977, αυτό δεν σήμανε βέβαια ότι, επειδή οι μεταγενέστερες αναπροσαρμογές των αποδοχών βασίζονταν στον πίνακα που καταρτίστηκε

από τον κανονισμό αυτό, η ανισότητα στην οποία κατέληγε ο κανονισμός συνεχιζόταν από έτος σε έτος.

Εκτιμώντας ότι μετά από την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή 157,8 στους πίνακες βασικών μισθών, η οποία αποφασίστηκε το Δεκέμβριο 1976 και άρχισε να ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1977, διαπιστώθηκε ότι ο τρόπος με τον οποίο πραγματοποιήθηκε η ενσωμάτωση αυτή κατέληγε σε ανεπιθύμητες αυξήσεις χρηματικών αποδοχών, το Συμβούλιο, προκειμένου να θέσει τέλος στην κατάσταση αυτή, εξέδωσε στις 21 Ιανουαρίου 1980 τον κανονισμό 160/80 περί τροποποίησης του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 131). Ο κανονισμός αυτός θέσπισε νέο πίνακα μεικτών μηνιαίων μισθών που καταργούσε τις εν λόγω ανισότητες. Άρχισε να ισχύει από 27ης Ιανουαρίου 1980 και εφαρμόζεται από 1ης Ιουλίου 1979. Προβλέπει εντούτοις ότι δεν επιστρέφεται κανένα ποσό από τους μισθούς που καταβλήθηκαν μεταξύ 1ης Ιουλίου 1979 και της ημερομηνίας έναρξης της ισχύος του. Θεσπίζει εξάλλου ένα μεταβατικό καθεστώς υπέρ των υπαλλήλων που υπέστησαν εισοδηματική ζημία λόγω της εφαρμογής του νέου πίνακα. Στους υπαλλήλους αυτούς, και για όσο χρόνο η εφαρμογή του νέου πίνακα τους προκαλούσε εισοδηματική ζημία, διατηρήθηκε το προηγούμενο ευεργετικό καθεστώς.

Αυθημερόν εκδόθηκε ο κανονισμός 161/80 του Συμβουλίου, περί ετησίας αναπροσαρμογής των αποδοχών που προκύπτουν από τους εκκαθαρισμένους πίνακες (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 135), που είχε εφαρμογή επίσης από 1ης Ιουλίου 1979, κατόπιν του οποίου αφομοιώθηκαν οι μειώσεις των βασικών μισθών οι οποίες είχαν επέλθει απ' αυτή την εκκαθάριση του πίνακα, πλην ορισμένων ειδικών περιπτώσεων.

3. Στις 26 Απριλίου 1980 οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφο 2, του Κανονισμού, ένσταση με ίδιο περιεχόμενο κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών για το μήνα

Φεβρουάριο 1980 και κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος των καθυστερούμενων διαφορών επί των αποδοχών για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1979 έως 31 Ιανουαρίου 1980. Με την ένσταση ζητούσαν να μην έχει εφαρμογή ο κανονισμός 160/80 κατά τον υπολογισμό των εν λόγω αποδοχών και καθυστερούμενων διαφορών.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απέρριψε σιωπηρά τις ενστάσεις αυτές επειδή δεν απάντησε επ' αυτών εντός της τετραμήνιας προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού. Οι προσφεύγοντες άσκησαν στη συνέχεια την υπό κρίση ομαδική προσφυγή στις 25 Νοεμβρίου 1980.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Ο πρόεδρος όμως του πρώτου τμήματος, μετά από αίτηση των προσφευγόντων, ανέβαλε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 59/81, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, και η οποία εκδόθηκε στις 6 Οκτωβρίου 1982.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Οι *προσφεύγοντες* ζητούν από το Δικαστήριο:

- «— να αναγνωρίσει ότι η παρούσα προσφυγή είναι παραδεκτή και δάσιμη·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα».

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο* ζητεί από το Δικαστήριο:

- «— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- επικουρικώς, όσον αφορά το δάσιμο της προσφυγής, το Κοινοβούλιο επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου».

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

Οι *προσφεύγοντες* σημειώνουν ότι η προσφυγή στρέφεται κατά των εκκαθαριστικών σημειωμάτων για τις καθυστερούμενες διαφορές και κατά των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών για το Φεβρουάριο και Μάρτιο 1980, των οποίων ζητείται η ακύρωση καθώςσον αυτά τα εκκαθαριστικά σημειώματα αντικατοπτρίζουν την εφαρμογή των εκκαθαρισμένων πινάκων που θέσπισε ο κανονισμός 160/80. Πρόκειται επομένως για αίτημα περί ακύρωσεως ατομικών πράξεων το οποίο συνοδεύεται από ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά του κανονισμού 160/80 του Συμβουλίου.

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο*, καθού, παρατηρεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού, η δλαπτική πράξη κατά της οποίας ο υπάλληλος μπορεί να υποβάλει διοικητική ένσταση πρέπει να είναι «απόφαση» που λαμβάνει η αρχή ή παράλειψη πράξης που επιβάλλεται από τον Κανονισμό. Κατά την άποψή του, τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών, των οποίων ζητείται η ακύρωση, δεν αποτελούν υλοποίηση αποφάσεων της διοίκησης αλλά απλή εκτέλεση εκ μέρους της διοίκησης των κανονιστικών διατάξεων περί των αποδοχών των υπαλλήλων.

Δεν είναι επίσης παραδεκτή η ένσταση των προσφευγόντων περί ελλείψεως νομιμότητας διότι το άρθρο 184 της Συνθήκης δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση. Εφόσον είναι απαράδεκτη η απευθείας προσφυγή κατά του κανονισμού 160/80, την οποία άσκησαν οι προσφεύγοντες δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης (πρβλ. απόφαση της 26.2.1981, Giuffrida και Campogrande, 64/80, Συλλογή σ. 693), δεν μπορούν οι προσφεύγοντες, κατά την άποψη του Κοινοβουλίου, να επιτύχουν το ίδιο αποτέλεσμα προβάλλοντας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Το άρθρο 184 της Συνθήκης αφορά μόνο την περίπτωση που το άρθρο 173 παρέχει μεν στον προσφεύ-

γοντα δικαίωμα για απευθείας προσφυγή, έχει παρέλθει όμως η προθεσμία.

Στην απάντησή τους οι προσφεύγοντες αναφέρονται καταρχάς στη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών αποτελεί δλαπτική πράξη, υπό την έννοια του Κανονισμού, από την οποία αρχίζουν να τρέχουν οι προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής όταν προκύπτει σαφώς η απόφαση που έχει εκδοθεί.

Στη συνέχεια υποστηρίζουν ότι σκοπός της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 184 της Συνθήκης, είναι αφενός μεν οι μη προνομιούχοι προσφεύγοντες να μπορούν να προσβάλλουν το κύρος κανονιστικής πράξης που έχει εφαρμογή στην περίπτωση τους, αφετέρου δε να παρεμποδίζεται η εφαρμογή παρανόμων πράξεων γενικής ισχύος που έχουν καταστεί απρόσβλητες λόγω παρελεύσεως της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως.

Στην ανταπάντησή του το *Κοινοβούλιο* αντιτείνει ότι μέχρι σήμερα στη νομολογία εξετάζεται μόνο το ζήτημα κατά πόσο αρχίζουν να τρέχουν προθεσμίες από ένα εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών, πράγμα το οποίο δεν σημαίνει ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα αποτελεί απόφαση υπό την έννοια του Κανονισμού.

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτίαση των προσφευγόντων, η οποία συγκεκριμενοποιείται επί των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών, απορρέει μόνο από τον υποκείμενο κανονισμό τον οποίο δεν μπορούν να προσβάλλουν οι προσφεύγοντες προβάλλοντας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

Επί της ουσίας

Προς υποστήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας που προτείνουν κατά του κανονισμού 160/80, οι *προσφεύγοντες* επικαλούνται έξι λόγους.

Πρώτον, ο κανονισμός 160/80 στηρίζεται σε πεπλανημένη αιτιολογία. Αντίθετα προς όσα αναφέρονται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη, δεν στέκει ότι ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε για να διορθώσει «ανεπιθύμητες αυξήσεις» χρηματικών αποδοχών οι οποίες προκύπτουν από την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή στους μισθολογικούς πίνακες.

Πράγματι, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 3177/76, ο οποίος προκάλεσε τις χρηματικές αυξήσεις που επανόρθωσε ο κανονισμός 160/80, παρά την αντίθετη γνώμη της Επιτροπής, των εκπροσώπων του προσωπικού και της ομάδας «κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης» και αφού οι εκπρόσωποι του προσωπικού είχαν επιστήσει ρητά την προσοχή στο ζήτημα των ανισοτήτων.

Το Συμβούλιο, εξάλλου, είχε ήδη κατά το παρελθόν πειραματιστεί δύο φορές με την ίδια αυτή μέθοδο η οποία είχε προκαλέσει τα ίδια αποτελέσματα. Κατά τους προσφεύγοντες, το Συμβούλιο είχε ενημερωθεί πλήρως για τους κινδύνους ανισοτήτων οι οποίοι ήταν συνυφασμένοι με την προβλεπόμενη διαδικασία.

Στην ίδια σειρά σκέψεων οι προσφεύγοντες με τον τρίτο λόγο τους υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τον κανονισμό 3177/76 παρά τις προειδοποιήσεις που του απευθύνθηκαν, παρέβη το καθήκον προνοίας κατά την άσκηση διοίκησης. Εφόσον έτσι το Συμβούλιο εν γνώσει του ανέλαβε τον κίνδυνο να αντιμετωπίσει όλες τις συνέπειες του κανονισμού 3177/76, δεν μπορεί a posteriori ένα υποτιθέμενο σφάλμα να δικαιολογήσει τη στάση του.

Κατά το δεύτερο λόγο που προβάλλουν οι προσφεύγοντες, η έκδοση του κανονισμού 160/80 είναι αντίθετη προς το άρθρο 65 του Κανονισμού και προς τη νέα μέθοδο

αναπροσαρμογής που έχει καθιερωθεί το 1976. Σύμφωνα με την απόφαση της 5ης Ιουνίου 1973 (Επιτροπή κατά Συμβουλίου, 81/72, Recueil σ. 575), κατά την ετήσια αναπροσαρμογή του επιπέδου αποδοχών για το έτος 1979, το Συμβούλιο όφειλε να τηρήσει τα κριτήρια τα οποία το ίδιο είχε θεσπίσει εκδίδοντας τη νέα μέθοδο αναπροσαρμογής. Η μέθοδος αυτή όμως δεν προβλέπει ότι το Συμβούλιο μπορεί να επανεξετάζει το επίπεδο αποδοχών κατά την περίοδο αναφοράς, εν προκειμένω την περίοδο μεταξύ 1ης Ιουλίου 1978 και 30ής Ιουνίου 1979. Το Συμβούλιο επομένως δεν μπορούσε να προεί σε αναπροσαρμογή για το έτος 1979 δάσει τροποποιημένων πινάκων. Ο μοναδικός λόγος που μπορούσε στη συγκεκριμένη περίπτωση να δικαιολογήσει παρέκκλιση από τη μέθοδο αναπροσαρμογής θα ήταν κάποιο σφάλμα που διαπράχθηκε προηγουμένως κατά τον καταρτισμό των πινάκων. Το Συμβούλιο, όμως, εκδίδοντας τον κανονισμό 160/80, δεν επανόρθωσε κανένα σφάλμα· απεναντίας, επανήλθε επί της μισθολογικής πολιτικής την οποία είχε καθορίσει το 1976.

Με τον τέταρτο και πέμπτο λόγο, στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγοντες επικαλούνται επίσης την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των κεκτημένων δικαιωμάτων.

Η προβλεπόμενη ρήτρα αναθεώρησης της νέας μεθόδου αναπροσαρμογής επέτρεψε στο Συμβούλιο, καταρχάς κατά την έκδοση του κανονισμού 2859/77 και έπειτα το 1978, να τροποποιήσει για το μέλλον τη μέθοδο ενσωμάτωσης των διορθωτικών συντελεστών στον πίνακα αποδοχών χάρη στην παρεμβολή ενός μαθηματικού τύπου αναπροσαρμογής των φορολογητέων κλιμακίων των αποδοχών, σύμφωνα με την άποψη των εκπροσώπων του προσωπικού το 1976. Το Συμβούλιο όμως προσέβαλε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των προσφευγόντων για την τήρηση της καθιερωμένης μεθόδου διότι έκαναν χρήση της ρήτρας αναθεώρησης προκειμένου να επα-

νεξεταστεί η ενσωμάτωση των διορθωτικών συντελεστών στον πίνακα αποδοχών.

Επιπλέον, από τον κανονισμό 3177/76 έχουν γεννηθεί κεκτημένα δικαιώματα των προσφευγόντων για την διατήρηση των μισθολογικών πινάκων που προκύπτουν από την εφαρμογή της μεθόδου ενσωμάτωσης των διορθωτικών συντελεστών που ίσχυαν τότε, προκειμένου να αναπροσαρμόζονται αργότερα κατ' έτος οι αποδοχές τους.

Με τον έκτο λόγο οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, τέλος, ότι ο κανονισμός 160/80 εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιαστούς τύπου. Η δούληση του Συμβουλίου να εκδώσει τον κανονισμό είχε διαμορφωθεί προτού ακόμη γίνει γνωστή η άλλωστε αρνητική γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το Συμβούλιο εξάλλου δεν τήρησε

ούτε τη διαδικασία διαβούλευσης που ζήτησε το Κοινοβούλιο σε εφαρμογή της κοινής δήλωσης της 4ης Μαρτίου 1975 (JO C 89, σ. 1), ούτε τη διαδικασία διαλόγου με το προσωπικό την οποία περάτωσε πριν ακόμη εκδοθεί η γνώμη του Κοινοβουλίου.

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο* από την πλευρά του δηλώνει ότι, όσον αφορά το θέμα της προσφυγής, επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι αγόρευαν στη συνεδρίαση της 15ης Σεπτεμβρίου 1983.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της στη συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1983.

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Νοεμβρίου 1980, η Kirsten Andersen και άλλοι 28 υπάλληλοι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων των αποδοχών τους για τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο 1980, καθώς και τα σημειώματα αυτά βασίζονται στις διατάξεις του κανονισμού 160/80 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 1980, περί προποιοίσεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και του καθεστώτος του εφαρμοζομένου στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 131).
- 2 Οι προσφεύγοντες διευκρίνισαν ότι με την προσφυγή τους προσβάλλουν ατομικές αποφάσεις που τους απευθύνθηκαν και με ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αμφισβητούν το κύρος του κανονισμού 160/80 στις διατάξεις του οποίου βασίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις.
- 3 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προτείνει δύο ενστάσεις απαραδέκτου κατά της προσφυγής αυτής. Πρώτον, υποστηρίζει ότι τα εκκαθαριστικά σημειώματα απο-

δοχών, των οποίων ζητείται η ακύρωση, αποτελούν απλή εκτέλεση εκ μέρους της διοίκησης των κανονιστικών διατάξεων περί των αποδοχών των υπαλλήλων· δεν μπορούν συνεπώς να θεωρηθούν ως αποφάσεις εφόσον καμιά διοικητική αρχή δεν λαμβάνει απόφαση επί οιοδήποτε θέματος.

- 4 Η ένσταση αυτή πρέπει να απορριφθεί. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου, και ιδίως από την απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1981, Venus και Obert, 783 και 786/79, Συλλογή σ. 2445), προκύπτει πράγματι ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών που συντάσσεται από το κοινοτικό όργανο και παραδίδεται στον υπάλληλο αποτελεί βλαπτική πράξη κατά της οποίας μπορεί να υποβληθεί διοικητική ένσταση και ενδεχομένως να ασκηθεί προσφυγή. Στερείται σημασίας το γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο κοινοτικό όργανο απλώς εφαρμόζει τους ισχύοντες κανονισμούς.
- 5 Δεύτερον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προτείνουν οι προσφεύγοντες είναι απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, αφού η απευθείας προσφυγή κατά κανονισμού δεν αναγνωρίζεται στους προσφεύγοντες, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να επιτύχουν το ίδιο αποτέλεσμα προβάλλοντας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Το άρθρο 184 της Συνθήκης δεν μπορεί να έχει εφαρμογή εν προκειμένω δεδομένου ότι η διάταξη αυτή αφορά την ειδική περίπτωση προσφεύγοντος που έχει μεν δικαίωμα να ασκήσει απευθείας προσφυγή βάσει του άρθρου 173, η προθεσμία όμως έχει ήδη παρέλθει.
- 6 Επί του σημείου αυτού αρκεί να υπομνηστεί, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979 (Simmenthal, 92/78, Recueil σ. 777), ότι το άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ εκφράζει τη γενική αρχή που παρέχει σε κάθε διάδικο το δικαίωμα να προσβάλλει παρεμπιπτόντως το κύρος κανονιστικών πράξεων που αποτελούν τη νομική βάση απόφασης που του έχει απευθυνθεί προκειμένου να επιτύχει την ακύρωση της απόφασης αυτής.
- 7 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι οι ισχυρισμοί του Κοινοβουλίου επί του παραδεκτού πρέπει να απορριφθούν και να εξεταστεί η ουσία.
- 8 Οι προσφεύγοντες επικαλούνται έξι λόγους με τους οποίους αμφισβητούν το κύρος του κανονισμού 160/80. Ως προς το σημείο αυτό το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου.

- 9 Ο πρώτος λόγος στηρίζεται σε πεπλανημένη αιτιολογία του κανονισμού. Οι αιτιολογικές σκέψεις του αναφέρονται στην ανάγκη να διορθωθούν οι «μη ηθελημένες» προσαυξήσεις των αποδοχών που προκλήθηκαν από την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή στους μισθολογικούς πίνακες των υπαλλήλων, ενώ στην πραγματικότητα το Συμβούλιο είχε προειδοποιηθεί για τους κινδύνους που ήταν συνυφασμένοι με τον τρόπο με τον οποίο έγινε η ενσωμάτωση αυτή και για τις ανισότητες που θα προέκυπταν· προβαίνοντας, εντούτοις, στην ενέργεια αυτή, το Συμβούλιο ενήργησε, επομένως, με πλήρη επίγνωση της κατάστασης.
- 10 Η ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή στους πίνακες βασικών μισθών που προβλέπονται από τον Κανονισμό αποφασίστηκε από το Συμβούλιο στις 29 Ιουνίου 1976, στο πλαίσιο μιας νέας μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών των υπαλλήλων. Η ενσωμάτωση πραγματοποιήθηκε με τον κανονισμό 3177/76 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1976, περί αναπροσαρμογής των αποδοχών και των συντάξεων των μονίμων και των λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και των διορθωτικών συντελεστών των εν λόγω αποδοχών και συντάξεων (JO L 359, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός θέσπισε νέους πίνακες που ισχύουν από 1ης Ιανουαρίου 1977 και συγχρόνως μείωσε το διορθωτικό συντελεστή για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο στο 100 ενώ είχε καθοριστεί στο 157,8 από 1ης Ιουλίου 1976.
- 11 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 160/80 αναφέρουν ρητά ότι, μετά την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή 157,8 στους πίνακες βασικών μισθών, διαπιστώθηκε ότι «ο τρόπος με τον οποίο έγινε η ενσωμάτωση αυτή προκάλεσε μη ηθελημένες προσαυξήσεις των αποδοχών» και ότι για το λόγο αυτό «κρίνεται σκόπιμο να αποκατασταθεί η κατάσταση αυτή δι' αναπροσαρμογής των πινάκων βασικών αποδοχών». Έτσι, ο ίδιος ο κανονισμός υποδεικνύει στις αιτιολογικές σκέψεις του ότι αποβλέπει να θεραπεύσει ορισμένες καταστάσεις που αναφάνηκαν μετά τη μεταρρύθμιση του 1976 και όπου σημειώθηκαν προσαυξήσεις των αποδοχών οι οποίες δεν έχουν σχέση με τη μεταρρύθμιση αυτή.
- 12 Οι σκέψεις αυτές συνιστούν επαρκή αιτιολογία της εργασίας που αποκλήθηκε «εκκαθάριση του μισθολογικού πίνακα». Ειδικότερα, από τις αποφάσεις και τους κανονισμούς που προηγούνται του κανονισμού 160/80 δεν συνάγεται καθόλου ότι το Συμβούλιο, στο πλαίσιο της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών η οποία είχε επιλεγεί το 1976, θέλησε να ευνοήσει ορισμένους υπαλλήλους σε σχέση με άλλους, αλλά μάλλον ότι θέλησε να ρυθμίσει την ενσωμάτωση

του διορθωτικού συντελεστή στο μισθολογικό πίνακα κατά τρόπο που απαιτούσε αργότερα εξάλειψη ορισμένων ανισοτήτων των οποίων το μέγεθος άλλωστε είχε τότε υποτιμηθεί.

- 13 Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στην παράβαση κανόνων δικαίου καθώς το Συμβούλιο δεν τήρησε τα κριτήρια, τα οποία είχε το ίδιο θέσει εκδίδοντας την απόφαση του 1976 σχετικά με τη μέθοδο αναπροσαρμογής αποδοχών. Ενώ ο κανονισμός 3177/76 συνιστούσε ορθή εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής όπως την είχε καθορίσει η απόφαση αυτή, ο κανονισμός 160/80 έχει σκοπό να επανέλθει επί της εφαρμογής αυτής διενεργώντας αναπροσαρμογή των βασικών μισθών και έτσι να υπαναχωρήσει από τις δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί στο θέμα αναπροσαρμογής των αποδοχών.
- 14 Ο λόγος είναι απορριπτέος. Αφενός μεν δεν λαμβάνει υπόψη ότι το Συμβούλιο είχε περιλάβει στην απόφαση του 1976 μια μήτρα αναθεώρησης, η οποία αφορούσε ιδίως τις ανισότητες που θα ήταν δυνατό να προκληθούν από την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή στον πίνακα. Αφετέρου δε, η μέθοδος που θεσπίστηκε με την εν λόγω απόφαση απέβλεπε στην εφαρμογή του άρθρου 65 του Κανονισμού· μολονότι επομένως πιθανό αποτέλεσμά της ήταν να δεσμεύσει το Συμβούλιο στην άσκηση της εξουσίας που του παρέχει το άρθρο 65 να αναπροσαρμόζει τις αποδοχές, η μέθοδος ωστόσο δεν θίγει τον κανονισμό 160/80, ο οποίος τροποποιεί τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων σύμφωνα με το άρθρο 24 της συνθήκης περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και έχει εκδοθεί κατά τις διαδικασίες και με τις εγγυήσεις που συνεπάγεται μια τέτοια τροποποίηση.
- 15 Με τον τρίτο λόγο οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή την προνοίας καθώς οι ανισότητες τις οποίες θέλησε να εξαλείψει με τον κανονισμό 160/80 ήταν συνέπεια ακριδώς της θέσπισης του κανονισμού 3177/76. Το Συμβούλιο θα μπορούσε να αποφύγει την πρόκληση ανισοτήτων αν είχε αναβάλει για αργότερα την ενσωμάτωση του διορθωτικού συντελεστή στο μισθολογικό πίνακα, όπως του πρότειναν οι εκπρόσωποι του προσωπικού, προκειμένου να διενεργήσει τους αναγκαίους υπολογισμούς για την ορθή εκτίμηση ενδεχομένων ανισοτήτων.

- 16 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο λόγος αυτός δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι το αντικείμενο του κανονισμού 3177/76 είναι διαφορετικό από το αντικείμενο του κανονισμού 160/80. Ενώ ο πρώτος αποβλέπει στην εφαρμογή της απόφασης του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 1976, ενσωματώνοντας το διορθωτικό συντελεστή στον πίνακα, με την επιφύλαξη μελλοντικής αναθεώρησης, ιδίως όσον αφορά ενδεχόμενες ανισότητες, ο δεύτερος κανονισμός έχει σκοπό ακριβώς να θέσει τέρμα στις ανισότητες αυτές. Εναπόκειται πράγματι στο Συμβούλιο να εξαλείψει το ταχύτερο δυνατόν τις ανισότητες που συνίστανται σε ευνοϊκή μεταχείριση, από άποψη αποδοχών, ορισμένων υπαλλήλων σε σχέση με άλλους. Ο λόγος συνεπώς είναι απορριπτός.
- 17 Ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι, εκδίδοντας τον κανονισμό 160/80, παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, αντιστοίχως, τα κεκτημένα δικαιώματα των προσφευγόντων.
- 18 Οι λόγοι αυτοί βασίζονται καταρχάς στην άποψη κατά την οποία ο κανονισμός 160/80 αποκλίνει ουσιωδώς από τη μέθοδο που επέλεξε το Συμβούλιο τον Ιούνιο 1976. Όπως όμως ήδη προκύπτει από τις προεκτεθείσες σκέψεις, ο κανονισμός αυτός δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της μεθόδου που θεσπίστηκε για την πρακτική λειτουργία του άρθρου 65 του Κανονισμού.
- 19 Οι δύο λόγοι στηρίζονται επίσης σε κάπως διαφορετική άποψη, σύμφωνα με την οποία το Συμβούλιο δεν μπορεί να θίγει τα κεκτημένα, δυνάμει του κανονισμού 3177/76, δικαιώματα των υπαλλήλων, εκτός αν θεσπιστεί νέα μέθοδος αναπροσαρμογής των αποδοχών.
- 20 Ως προς το σημείο αυτό, πρέπει να υπομνηστεί ότι ο κανονισμός 160/80, ο οποίος ισχύει αναδρομικά από 1ης Ιουλίου 1979, προβλέπει ότι δεν διενεργείται καμιά επιστροφή επί των ποσών που έχουν καταβληθεί μεταξύ της ημερομηνίας αυτής και της ημερομηνίας της θέσεώς του σε ισχύ, δηλαδή της 27ης Ιανουαρίου 1980. Επιπλέον προβλέπει μεταβατικά μέτρα που αποσκοπούν στην προοδευτική απορρόφηση των προσαυξήσεων αυτών χωρίς να προκληθεί μείωση των πραγματικά εισπραττομένων ποσών. Εξάλλου, ο κανονισμός 161/80 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 1980, περί προσαρμογής των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και των συντελεστών αναπροσαρμογής που εφαρμόζονται επί των αποδοχών και των συντάξεων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 135) είχε ως αποτέλεσμα να αυξηθούν, επίσης από 1ης Ιουλίου 1979, οι αποδοχές που προέκυπταν από την εφαρμογή του κανονισμού 160/80 έτσι ώστε, πλην ορισμένων ειδικών

περιπτώσεων, απορροφήθηκαν αμέσως οι μειώσεις των βασικών μισθών που είχαν προκληθεί από την εκκαθάριση του πίνακα.

- 21 Υπό τις συνθήκες αυτές δεν παραβιάστηκαν ούτε η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ούτε κεκτημένα δικαιώματα. Το ελιχείρημα των προσφευγόντων, κατά το οποίο, για τη διαπίστωση τέτοιων παραβιάσεων, δεν έχει δημασία να εξεταστεί αν μειώθηκαν ή όχι τα πραγματικώς εισπραττόμενα ποσά αλλά αν για ορισμένη περίοδο δεν αυξήθηκε το ποσό των αποδοχών, πρέπει να απορριφθεί κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες όπου ο ένδικος κανονισμός αποβλέπει ακριβώς στο να θέσει τέρμα σε αδικαιολόγητες αυξήσεις, όπως οι προκαλούμενες από την εφαρμογή του προηγούμενου πίνακα.
- 22 Ο έκτος λόγος αφορά την παραβίαση ουσιώδους τύπου. Κατά το λόγο αυτό, το Συμβούλιο εκδίδοντας τον κανονισμό 160/80 στις 21 Ιανουαρίου 1980, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέφρασε τη γνώμη του μόλις στις 18 Ιανουαρίου 1980, παρέβη την υποχρέωσή του να λάβει υπόψη τη γνώμη αυτή με την ενέργεια αυτή το Συμβούλιο παρέβη συγχρόνως τους κανόνες που διέπουν το διάλογο μεταξύ του Συμβουλίου και του προσωπικού και οι οποίοι προϋποθέτουν ότι είναι γνωστά όλα τα δεδομένα του προβλήματος. Τέλος το Συμβούλιο παρέβη την κοινή δήλωση για διαβούλευση μεταξύ των κοινοτικών οργάνων, διότι μάταια το Κοινοβούλιο ζήτησε διαβούλευση στην προκειμένη περίπτωση.
- 23 Η αιτίαση που στηρίζεται στο ότι δεν ελήφθη υπόψη η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στερείται πραγματικής βάσεως. Από τα έγγραφα που συνέταξε η γραμματεία του Συμβουλίου και τα οποία αποτελούν τμήμα της δικογραφίας προκύπτει πράγματι ότι η Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων αποφάσισε στις 18 Ιανουαρίου 1980 να επανεξετάσει το ζήτημα των αποδοχών του προσωπικού και να συστήσει στο Συμβούλιο να εκδώσει δύο κείμενα κανονισμού και να περιλάβει ορισμένες δηλώσεις στα πρακτικά της συνεδρίασης του Συμβουλίου, αφού είχε πληροφορηθεί ότι η γνώμη που εξέδωσε το Κοινοβούλιο στη συνεδρίαση της ίδιας ημέρας ήταν σύμφωνη προς το σχέδιο γνώμης το οποίο ήδη γνώριζε η Επιτροπή Μονίμων Αντιπροσώπων. Αποδεικνύεται έτσι ότι το Συμβούλιο έλαβε εγκύρως υπόψη τη γνώμη του Κοινοβουλίου.
- 24 Όσον αφορά τη διαβούλευση μεταξύ των κοινοτικών οργάνων, οι προσφεύγοντες αναφέρθηκαν στην κοινή δήλωση της Συνέλευσης, του Συμβουλίου και

της Επιτροπής της 4ης Μαρτίου 1975 (JO C 89, σ. 1). Η δήλωση αυτή προβλέπει ότι η θεσπιζόμενη διαδικασία διαβούλευσης μπορεί να έχει εφαρμογή για κοινοτικές πράξεις γενικού ενδιαφέροντος με σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις και των οποίων η έκδοση δεν επιβάλλεται από προϋπάρχουσες πράξεις.

- 25 Από τα εκτεθέντα προκύπτει ότι η διαδικασία αυτή δεν προβλέπεται για τις περιπτώσεις που η υπό εξέταση κοινοτική πράξη δεν έχει σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις. Όσον αφορά τον κανονισμό 160/80, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ούτε καν ισχυρίστηκαν ότι είχε τέτοιες επιπτώσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές η αιτίασή τους είναι απορριπτέα καθόσο το γεγονός και μόνο ότι το Κοινοβούλιο είχε ζητήσει τη διαβούλευση δεν είναι ικανό να θίξει τη νομιμότητα του κανονισμού.
- 26 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 27 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Koormans

O'Keefe

Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Ιανουαρίου 1984.

..

Ο γραμματέας
κ.α.α.

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

J. A. Pompe

T. Koormans

Βοηθός γραμματέας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS

(βλ. υπόθεση 211/80, σ. 147)